

[Maisted]

Det var en deprimerende tale, statsministeren holdt. Her lades alt håb ude. Regeringen fortsætter med den politik, der har forværret alle de problemer, Danmark har haft, siden statsministeren overtog styret af Danmark. Årsagen tilulykkerne var som sædvanlig udviklingen i verden omkring os, forringelse af bytteforholdet, som skyldes stigende råoliepriser, og statsministeren konstaterer derefter, at vi skal videreføre og udbygge en målrettet politik, som begrænser de skadelige virkninger af krisen og i videst muligt omfang beskytter de svage stillede mod krisens virkninger. Det var smukke ord, der er meget langt fra virkeligheden. Vi skal skabe grundlaget for nye fremskridt og nye arbejdspladser, sagde statsministeren. Det er jo ord uden reelt indhold, især når vi ser regeringens finanslovsforslag, der konstaterer, at alt blot bliver værre.

Et stort afsnit af statsministerens tale var helliget verdenspolitikken, som vi stort set ingen indflydelse har på, men det giver jo indtryk af et vist format, hvis regeringen kan bilde befolkningen ind, at der ingen grænser er for Danmarks indsats i det fremmede. Da jeg er af den opfattelse, at danske politikere har rigeligt at gøre med at løse danskernes problemer, skal jeg blot konstatere, at på trods af vore økonomiske vanskeligheder skal tyskere, amerikanere og schweizere vedblive med at betale den u-landsbistand, statsministeren bryster sig af.

Så kom vi endelig til hovedproblemerne. Vi kan ikke fortsat have underskud på betalingsbalancen af den størrelsesorden, vi har i dag, konstaterer statsministeren. Kendsgerningen er, at vi vil vedblive at have underskud på betalingsbalancen af denne størrelsesorden med den siddende regering. Vi kan heller ikke vedblive at stifte gæld af den størrelsesorden. Det er selvfølgelig en følge af det foregående. Her er kendsgerningen også, at vi vedbliver at øge vor gæld til udlandet.

Vi må også gøre noget for at afskaffe arbejdsløsheden, siger statsministeren. Igen siger kendsgerningerne det modsatte. Den vil fortsat stige, på trods af at statsministeren siger, at regeringen har skabt 150.000 nye arbejdspladser. Når statsministeren fremhæver dette, skal det dog holdes sammen med, at statsministeren har afskaffet 100.000 arbejdspladser i industrien, landbrug og fiskeri. Det er jo en lidt underlig måde at styrke be-

talingsbalancen på. Samtidig øger regeringen skattetrykket, og vi konstaterer, at bytteforholdet forringes.

Når statsministeren nævner alle vore besværligheder og samtidig fastslår, at alle vore problemer bliver større, er det, fordi statsministeren hellere underminerer samfundsøkonomien for at fremme egne langsigtede politiske mål end løser krisen. Statsministeren ved, det er muligt at ændre krisen, men han vil ikke. F. eks. skal tanken om obligatorisk overskudsdeling opgives, og ligeledes bør det mærkelige begreb »social lejeværdi« – som alligevel blot kan betragtes som en særlig støtte til vennerne i det sociale boligbyggeri – selvklart opgives.

Når statsministeren fremhæver, at vi skal fremme betalingsbalanceerhvervene, ville det naturlige være at opremse mulighederne for at styrke disse erhverv. For det første skal lønmodtagerne i betalingsbalanceerhvervene forkæles. Det er vigtigt, at de produktives arbejdsindsats bliver belønnet. Fremskridtspartiet har i årevis fremhævet, at det er fuldstændig tåbeligt, at man ikke afvikler skat på arbejde. Det udbytte, arbejderne har ved at gøre en indsats i de produktive erhverv – som alle partier her i folketinget fremhæver det er nødvendigt at styrke – beskatter man. Arbejderne beskattes af deres indsats, samtidig med at man giver fordele til kapitalens anbringelser i statspapirer og obligationer.

Statsministeren havde i TV en forklaring på, hvorfor regeringen havde afskaffet 100.000 arbejdspladser i betalingsbalanceerhvervene. Det skyldtes udelukkende rationaliseringer og en stigende produktion pr. medarbejder. Netop den kendsgerning, at der er tale om en øget produktion pr. medarbejder, viser, at kun en stigning i antallet af beskæftigede og en produktivitetstigning i betalingsbalanceerhvervene kan løse landets problemer. Vi skal altså føre en politik, hvor kapitalen søger over til de produktive arbejdspladser. Men hvad gør statsministeren? Han fører en politik, hvor afkastet er størst, når kapitalen placeres i uproduktive arbejdspladser. Det er så ulogisk, som noget kan være, og desværre stemmer statsministerens mange kønne ord om at ville løse krisen ikke overens med det, han rent faktisk gør.

Regeringen har etableret over 200.000 nye arbejdspladser i den offentlige sektor og skal derfor have trukket en kapital på omkring 50